

היו דחוקי שני אורחים לאי-כליך מקריים, חברי מערכת הארץ שבתו וברוך בר. איש לא ידע מראש, כנראה, כי השניים חזרו בהם, בהתאם לקו עיתונם, מן ההגנה הנמדצת על הפיקוד העליון של המשטרה, בה עסקו ערב המשפט. לשאלותיהם לא ניתנה, כמובן, כל תשובה.

סיכום הפגישה היה משיבוע רצון בהחלט, מנקודת מבטם של אנשי מרכז מפא"י. משה שמיר נראה כשהוא רציני, שקול, אחראי ובלתי-מפסכני כאשר לא היה מעוררו. השמור עות על פרישתו הקרובה ממפ"ם גברו וי הלכו. הסופר בנימין גלאי, איש מפא"י התיק, שתקף קשות בטורו על קפה הפוך במערב את סהר, את עמוס בן-גוריון ואת היעלמו של עמוד 30 מפסקה-הדין, אמר בחרטה: "הייתי רוצה למצוא אינו דרך לבקש את סליחתו!"

אלתרמן היה יכול להרים השבוע בסיפוק את כוסית הקוניאק שלו, ולומר בנוסח אחד מן הטורים השביעיים המפורסמים ביותר: "לחיי הסופרים הקטנים, קפיטן!" לחיי הסופרים שבדרך!"

מפלגות דו-קרב באסריקה

איש השנה של תשי"ז חזר לארץ ביום החול הראשון של השנה החדשה. אף ש רבים היו בטוחים שהסיטוי השחור ירד מעינו, לא ניכר כל שינוי בהופעתו של רבי-אלוף עינן דין. סירת הניתוחים בי-חושבת עינו טרם נסתיימה.

אולם התוצאות הפוליטיות של נסיעתו ליבשת השחורה היו הרבה יותר גלויות כי הופעתו של משה דיין, 42, המצביא הרומנטי של סיני, יוציא את הרוח ממפרשיו של מנחם בגין, 44, המפקד הרומנטי של ימי המחנות, בא במיהת רבה על סיפוקו. **לדחום או לברך?** בגין עצמו הועמד מן הרגע הראשון בפני ברירה קשה. הוא האמין בלב שלם כי דיין נשלח רק כדי לקלקל את מסע-ההתרמה שלו. אדם אחר היה יוצא, במקרה זה, להתקפת-מצח. אולם בגין קורץ מחומר אחר.

במשך דור שלם הטיפה תנועת ז'בוטינסקי לצבאיות. הטפה זו הובילה לפולחן צבאי, שיצר בעל כורחו הילה של הדר מסביב לראשו של מצביא חיילי צה"ל. בגין היה עתה שבוי בידי הפולחן שהוא עצמו יצר אותו. הוא לא יכול היה להילחם ברמטכ"ל. כך קרה כי בכל מקום מצא הרמטכ"ל בבואו מאות ביקורים במדים, על סמליים ודגליהם, שקידמו את פניו בהתלהבות. אני שי חרות הצטרפו לקבלת-הפנים הכללית. בגין עצמו עודד אותם. "כל עוד הוא נוהג כרמטכ"ל, אמר להסידור, "קבלו את פניו כרמטכ"ל. אם ינסה להתערב בפוליטיקה, תתיחסו אליו כאל פוליטיקאי של מפא"י." **ארץ התקוות הטובות.** כל עוד שהה הרמטכ"ל בארץ התקפה הטובה, סבל בגין מנוכחות מתחרה. כמנהיג של זרם ציוני אחר, לא יכול היה לעמוד מול אליל כל הזרמים. דיין בא, ראה, הצליח. אולם דיין לא אסף כספים. כשחזר הי-ביתה, נשאר בגין לאסוף את הפירות. מאחר שהטיף למדיניות צבאית פעילה, יתכן אף שמאמציו של הרמטכ"ל להגביר את הזיקה של היהודי לעניינים הצבאיים של ישראל עזרו לראש תנועת-החרות. ארץ התקפה הי טובה הצדיקה את תקוותיו הטובות.

בגין לא התרשם מטענות אלה. הוא נפגע בשעתו קשה מדברי הביקורת שהושי מעו בארץ נגד הסכסוך-החלוקה האמריקאי, שהפך את תנועת-החרות תלויה מבחינה כספית באותם המוסדות והמנהיגים שהיא לחמה נגדם. מגביתו העצמאית מדרום אפריקה באה להוכיח כי ביקורת זו לא היתה צודקת. וכי הוא יכול להשיג את הי סכומים הדרושים מבלי להיות תלוי באיש. כשהחזיר ארצה למושב הבא של הנכנסת, יביא עמו בגין את האמצעים שיאפשרו לתנועתו לפתח במלחמת-הבחירות, בה מקו זה בגין ליטול ממפא"י מקומות נוספים.

בגין לא התרשם מטענות אלה. הוא נפגע בשעתו קשה מדברי הביקורת שהושי מעו בארץ נגד הסכסוך-החלוקה האמריקאי, שהפך את תנועת-החרות תלויה מבחינה כספית באותם המוסדות והמנהיגים שהיא לחמה נגדם. מגביתו העצמאית מדרום אפריקה באה להוכיח כי ביקורת זו לא היתה צודקת. וכי הוא יכול להשיג את הי סכומים הדרושים מבלי להיות תלוי באיש. כשהחזיר ארצה למושב הבא של הנכנסת, יביא עמו בגין את האמצעים שיאפשרו לתנועתו לפתח במלחמת-הבחירות, בה מקו זה בגין ליטול ממפא"י מקומות נוספים.

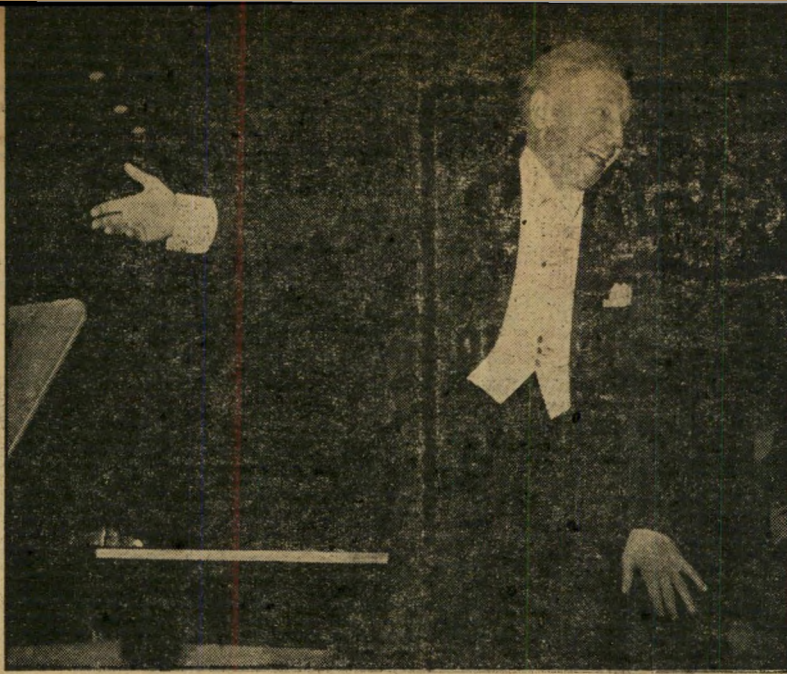
• בין הסאר: מאמר עורך העולם הזה (1018), שעורר הגבות רבות בצמרת תנועת החרות.

היכל התרבות נפתח הצלילים

נשים רבות צבעו את שערן במיוחד לכבוד המאורע, בהוסיפן גזון מיוחד של זהב לצבע השערות.

סלונאי הוסיפו ותנויות-השמלות המהודרות, המו ככורות בימים שלפני פתיחת ההיכל. היו נשים שלא הספיקו להזמין שמלות אצל התופרות המשובחות, או שלא היה ביכולתן להקציב סכום של חמש מאות ל"י לתפירת שמלה מפוארת נוסח סאריס, אצל לילי שליפפר או לולה בר.

כמעט כולן קנו שמלות-קוקטיל בגזון כהה, אלגנטי ומבריק. הביקוש לשמלות-ערב ארוכות היה קטן מאוד. מחיר ממוצע של שמלת-קוקטיל מוכנה, בחנות, הוא 150 ל"י.

ארתור רובינשטיין פרש את שתי ידיו והחיה קידה בפעם השביעית. מנגני התזמורת כבר קמו ממקומותיהם. חלקם עזב את חבמה עם כלי הגגינה. מספר נכבדים, בתוכם ראש הממשלה ו נשיא המדינה, כבה יצאו את האולם. אבל הקהל לא נרגע. אחוזים באקסטזה מחאו הצופים כף, עד שהפסנתרן הגדול, בעל רעמת הכסף, ניאות להשמיע הרן: פולונו של שופן.

היה זה שיאו של מאורע לאומי ומוסיקלי גדול, שיאה של חוויה המתרחשת פעם בעשר שנים. האולם המפואר והמשובלל, מאות האורחים הזרים, אישי הצבור ושמות המוסיקאים, כל אלה תרמו לפאר הערב. אולם, יותר מכל, היתה זו תצוגה עני קית של החברה הגבוהה הסובבת הישראלית. ליגל צלם עיתונות: "גדמה לי שהתחילו להכין את התלבשות הרבה לפני שהתחילו לבנות את ההיכל."

הוא לא היה רחוק מהאמת. כמעט כל מי שמעריך את עצמו, את אשתו ואת רכרי שו, דאג לייצג את מעמדו כיאות למאורע החברתי של השנה. ההכנות לערב הפתיחה הגיעו לממדים כאלה, שהם הטביעו את חותמן על חיי המסחר של תל-אביב.

★ ★ ★

ספרה דורה, בעלת סלון ידוע לתסי רוקוה, ברחוב בן-יהודה בתל-אביב: "כבר לפני חדשים התחלתי לקבל הזמנות ל" באוקטובר. הכנתי תסרוקות מיוחדות, לכבוד המאורע. תסרוקות מפוארות, המתאימות למאורע חגיגי כזה. הן זוקו, כשה שערות מעוטרות בשרשרות, חרוזים ויה לומים, המוסיפים ארשת של אצילות."

נעל הזהב

נעלי זהב מפוארות ויקרות, בעלות עקבים צרפתיים, בצד נעלי נשים פשוטות ורגילות, ציינו את הבדלי המעמדות הקיימים שהזמין את עצמו לקונצרט הפתיחה של היכל התרבות בתל-אביב.

בחנויות הנעליים, הרגישו את הי ביקוש המוגבר הסלונים המיוחדים והיקרים ביותר. בסלון קובה, שמנהלו נעצר זמן קצר לפני פתיחת ההיכל (ראה במדינה), היה ביקוש רב לנעלי-ערב בצבע כסף, זהב או מעור קרוקודיל. מחיר נעליים כזה נע בין 45 ל-70 ל"י. אחרות קנו נעלי סירה על עקבים, מומש שחור.

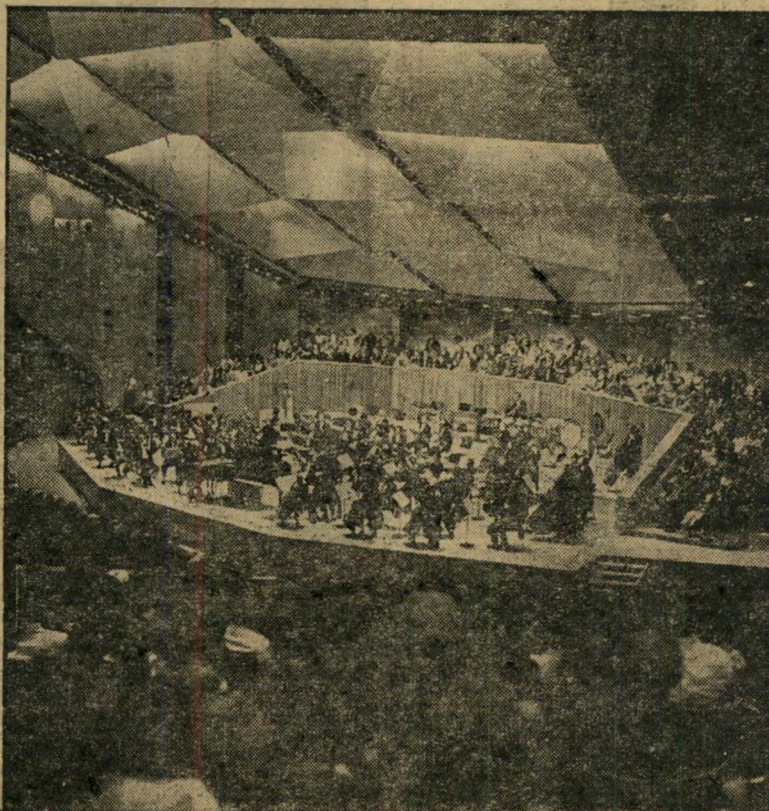
בחנויות העדיים נערכה הסתערות על כפפות ארוכות בגוונים שונים, על שכי מיות וארנקים. אפילו חנויות הפרחת, שעונה זו היא כרגיל עונה מתה לגביהן, המו מרוב קונות. סיפרה בעלת חנות הפרחת למבוגר: "נשים שאיכסנו את הפרחת ש להן במשך שנים בבתי-קורו, מבלי להשי תמש בהן, הוציאו אותן. מלבד זאת היתה מכירה גדולה של פרחת מסוגים שונים. במרכז המכירה עמדו פרחת טטולר וקייס, שמחירן הממוצע נע בין 300 ל"י לאלף ל"י, וכן פרחת מינק יקרות יותר."

היתחים להתאכזבו היה בעלי חנויות התכשיטים. למרות שהכינו מלאי של תכשיטי טים יקרים, מכרו בעיקר ווליום ומבריקים.

★ ★ ★

ה חיה רישומו של ביקוש הנשים, שנאלצו לערוך קניותיהן בארץ. אולם בערב הפתיחה נראה גם מספר לא מועט של תלבשות פריסאיות, יצירתו האחרונה של כריסטיאן דויר, שהוזמנו במיוחד למי אורץ הגדול. שמלות בעלות מחשוף-גב ענקי, שמלות בדוגמת גלימת נזירים, שמלות צרות והדוקות לגוף, היו הקו השולט של האופנה. כובעים כמעט ולא ניראו. אחרות הופיעו עם פרחים טרשים בשערן.

גם הגברים לא פגרו בהידור לבושים הי מהודר. לפי חשבון ממוצע היה צריך ערב זה לעלות למהדרין עד לאלף לירות. היה זה טבעי למדי שמאות משפחות הוציאו סכומים כאלה למאורע חסר-התקדים.

בעלי השמחה

מראה כללי של התזמורת הפילהרמונית הישראלית, ב קונצרט הפתיחה בהיכל התרבות. התקרה המיוחדת נועי הקהל מסביב לתזמורת יושב על ספסלים שנועדו למקלה.